

Fargefanten og den forsvunne Snøkjempen

Det var en morgen der verden holdt pusten. Inne på soverommet sitt våknet Fargefanten av at det var mistenkelig stille. Ingen fugler som sang, ingen vind som ulte rundt hushjørnene, bare en dyp, hvit stillhet.

Han strakte på den fargerike nesen sin og gned søvnen ut av øynene. Han hoppet ut av sengen og pilte bort til vinduet for å sjekke været. Men der han pleide å se hagen og postkassen, så han bare hvitt.

«Hæ?» sa Fargefanten og skrapte på glasset.

Det var ikke tåke. Det var snø. Det hadde snødd så mye i løpet av natten at snøen nådde nesten helt opp til takskjegget. Fargefanten måtte slepe stuebordet bort til vinduet, klatre opp på en stol og deretter opp på bordet, bare for å kunne titte over snøskavlen som blokkerte utsikten.

Han gispet. Verden var forsvunnet under en dyne av diamanter. Det glitret og funklet så langt øyet kunne se.

«ÅRETS FØRSTE SNØ!» ropte Fargefanten så høyt at en klump med snø falt ned fra taket med et *poff*.

Det fantes bare én ting å gjøre på en dag som denne. Det var en uskreven regel i Fargefantens verden: Når den første snøen faller, må den første snømannen bygges.

Han kledde på seg i en voldsom fart. Den ene sokken var rød, den andre blå. Luen satt på snei, og skjerfet var surret litt for stramt rundt halsen, men det spilte ingen rolle. Han brøytet seg vei ut ytterdøren, som en fargerik snøplog, og sto midt i det hvite havet.

Snøen var perfekt. Den var akkurat passe kram, slik at man kunne lage verdens beste snøballer. Fargefanten begynte å rulle. Han rullet en liten ball, som ble til en mellomstor ball, som ble til en stor ball. Men Fargefanten klarte ikke å stoppe. Han rullet videre, rundt og rundt i hagen, til ballen var større enn huset hans.

«Dette skal bli basen,» peset han, varm i trøya til tross for kulden.

Han lagde en ny ball til magen, og en litt mindre til hodet. Da han til slutt hadde stablet de tre gigantiske kulene oppå hverandre, måtte han legge hodet helt bakover for å se toppen. Det var ikke en snømann. Det var en Snøkjempe.

Fargefanten løp inn og hentet en gammel flosshatt han hadde arvet, og den største gulroten han kunne finne i kjøleskapet. Men da han kom ut igjen, innså han problemet. Snøkjempen var minst fem meter høy. Fargefanten nådde knapt opp til navlen hans.

«Søren klype,» sa Fargefanten. «Jeg trenger en stige. Eller et helikopter.»

Han så seg rundt etter hjelp. Naboens hus var nesten nedsnødd det også, men røyk steg opp fra pipen. Fargefantens nabo var Oddvar, en meget høflig og alltid frossen struts. Oddvar hadde flyttet fra savannen til Norge fordi han syntes sand var «irriterende og altfor varmt», men han klaget likevel over kulden hver eneste dag.

Fargefantens vasset over til Oddvar og banket på. Oddvar åpnet døren, inntullet i tre boblejakker og med varmeflasker teipet til de lange beina.

«God dag, Fargefantens,» klapret Oddvar med nebbet. «Friskt ute i dag, ikke sant? Bare minus femten grader.»

«Oddvar, jeg trenger din lange hals!» sa Fargefantens.

Oddvar ble med ut, selv om han hutret så fjærene ristet. Da han så Snøkjempen, sperret han opp de store øynene. «Jøje meg,» sa strutsen. «Den var... ruvende.»

Med Oddvars lange hals var det en smal sak å fullføre verket. Fargefantens ga ham hatten og gulroten, og Oddvar strakte seg elegant opp og plasserte dem perfekt på toppen. Snøkjempen var ferdig. Den sto der, majestetisk og hvit, og skuet utover dalen.

Fargefantens var helt utslitt. Å bygge en kjempe tar på kreftene. Han takket Oddvar, snublet inn i huset sitt, drakk en kopp kakao, og krøp under dyna.

Han sovnet momentant. Han sov gjennom ettermiddagen, gjennom kvelden og gjennom natten. Utenfor begynte vinden å ule igjen. En ny snøstorm feide over landskapet, og la enda mer snø på den allerede enorme Snøkjempen.

Da Fargefantens våknet 15 timer senere, følte han seg uthvilt og klar for lek. Han gledet seg til å se Snøkjempen sin i morgenlyset. Han løp til vinduet og klatret opp på bordet igjen.

Hagen var tom.

Fargefantens gnidde øynene. Hadde han drømt? Nei, det var store spor i snøen der kjempen hadde stått. Han kledde på seg og løp ut. Der Snøkjempen hadde stått, lå det nå bare én ting igjen: Den store gulroten.

«Hvor har du blitt av?» hvisket Fargefantens.

Han så nøyere på sporene. Det var ikke fotspor. Det så ut som om noe enormt og rundt hadde rullet nedover bakken. Fargefantens fulgte sporet. Det gikk gjennom hekken, over veien og ned den bratte bakken mot Vinterbyen som lå i bunnen av dalen.

Fargefantens skjønte hva som hadde skjedd. Stormen i natt hadde lagt så mye ny snø på kjempen at den hadde blitt topptung, mistet balansen og begynt å rulle.

Han småløp nedover bakken. Halvveis nede la han merke til noe rart i snøen. Det var knuste bær overalt. Blå og lilla flekker i det hvite. «Aha!» tenkte Fargefantens. «Livbær!»

Alle i Fargefantens verden visste om Livbærene som vokste dypt under snøen om vinteren. De var sjeldne og veldig magiske. Hvis man tråkket på dem, kunne rare ting skje.

Da Fargefanten kom ned til Vinterbyen, var det kaos. Midt på torget sto Snøkjempen. Men den sto ikke stille. Den beveget på seg! De enorme snøarmene veivet forvirret rundt, og den hadde fått to klumpete bein som den prøvde å balansere på. De magiske bærene hadde vekket den til live!

Snøkjempen hadde mistet hatten sin og så veldig forvirret ut. Folk i Vinterbyen løp rundt og visste ikke om de skulle være redde eller imponerte.

«Stopp!» ropte Fargefanten og løp frem. Snøkjempen stoppet opp og så ned på den lille fargeklatten med to kullsorte øyne som plutselig hadde dukket opp i ansiktet hans. «Bø?» sa Snøkjempen med en stemme som hørtes ut som et snøras.

«Du er min snømann!» sa Fargefanten. «Men du kan ikke stå her og sperre trafikken. Du hører hjemme i hagen min!»

Snøkjempen så seg rundt på de små husene og de travle folkene. «Trangt,» brummet den.

Det var ingen enkel oppgave å få en levende snøkjempe på flere tonn opp en bratt bakke. Fargefanten måtte be hele landsbyen om hjelp. Bakeren, politimesteren, skolelæreren og til og med ordføreren kom ut for å hjelpe. Oddvar Struts kom også ned, med ski på beina.

Sammen stilte de seg bak kjempen. «En, to, tre – DYTTE!» ropte Fargefanten.

De dyttet og peste. Snøkjempen prøvde å hjelpe til ved å gå, men den var så klossete at den mest rullet og skled. Det tok hele ettermiddagen. De skled bakover, de falt i snøfonner, og de lo så de fikk vondt i magen av det absurde synet. Men centimeter for centimeter fikk de kjempen opp bakken.

Da de endelig fikk manøvrert ham inn i Fargefantens hage igjen, var solen i ferd med å gå ned.

«Han er for stor,» sa Oddvar og pustet tungt. «Hvis han skal bo her i vinter, vil han jo trække ned huset ditt hvis han nyser.»

Fargefanten så på sin enorme, levende kreasjon. Oddvar hadde rett. Kjempen var rett og slett for mye snømann.

«Jeg har en idé,» sa Fargefanten.

Han hentet bålpannen sin og satte den midt i hagen, et trygt stykke unna huset. Han fylte den med tørr ved og tente på. Snart knitret et varmt, gyllent bål i vinterkvelden.

«Kom nærmere,» sa Fargefanten til Snøkjempen. «Men ikke for nærme!»

Snøkjempen, som var nysgjerrig på lyset, tok noen forsiktige skritt mot varmen. «Aaaah,» sukket kjempen da varmen traff den kalde magen.

Det begynte å dryppe av ham. Vann rant nedover sidene hans. Sakte, men sikkert, begynte han å krympe. Han smeltet litt i bunnen, litt på magen, og skuldrene ble mindre brede. Det tok flere timer, og de måtte fylle på mer ved, men til slutt var Snøkjempen blitt til en helt perfekt, normalstor snømann. Han var fortsatt levende, men nå var han akkurat passe stor til å leke gjemsel bak buskene.

Fargefanten satte hatten på ham igjen (den hadde bakeren funnet i en snøfonn) og ga ham en ny gulrot-nese.

«Sånn,» sa Fargefantens fornøyd. «Nå er du perfekt.»

Den kvelden satt Fargefantens og Oddvar ved bålpannen og grillet marshmallows, mens den passe store snømannen prøvde å lære seg å lage snøengler i hagen. Det hadde vært en lang dag, men Fargefantens visste at dette kom til å bli den beste vinteren noensinne.

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale. Last ned flere historier på www.fargeland.no